

ROBIN SHARMA

**Ką tau skyrė
likimas**

POKALBIAI SU VIENUOLIU,
KURIS PARDAVĖ „FERRARI“

Turinys

PADĖKOS / 9

ĮVADAS / 13

1. DVASINĖ KATASTROFA / 19

2. IEŠKOTOJAS RANDA MOKYTOJĄ / 29

3. SLAPTOJI MŪSŲ LEMTIES PRASMĖ / 61

4. NUSIKALTIMO PAVADINIMAS: SAVĖS IŠDAVIMAS / 80

5. PATS SVARBIAUSIAS PASIRINKIMAS / 102

6. NUOSTABA IR GALIMYBĖS / 114

7. MOKYTOJŲ PAMOKOS / 126

8. VIRSMAS IR ATGIMIMAS / 146

9. IEŠKOTOJO IŠMĖGINIMAS / 161

10. IEŠKOTOJAS NUBUNDA / 178

SEPTYNIOS NUBUDIMO PAKOPOS / 189

PENKI KASDIENIAI ĮSIPAREIGOJIMAI / 190

Įvadas

Jūs esate kur kas didingesni, nei kada nors drįsote pasvajoti. Kad ir kas šiuo metu vyktų jūsų gyvenime, tikėkite, jog viskas puiku ir klostosi jums pačiu palankiausiu būdu. Dabar šie įvykiai gali atrodyti nemalonūs, bet jie yra būtent tai, ką jums reikia išgyventi ir patirti, kad pamažu taptumėte žmogumi, kuriuo jums lemta tapti. Viskas, kas atsitinka gyvenime, tėra tobulas sumanymas, padedantis jums kuo uoliau dvasiškai augti ir atgauti savo tikrąją galią. Mokykitės iš gyvenimo ir leiskitės jo vedami tuo keliu, kuriuo jums numatyta eiti, nes gyvenimas rūpinasi jūsų aukščiausiomis reikmėmis.

Šios knygos puslapiuose rasite daug atsakymų į pačius svarbiausius gyvenimo klausimus. Meldžiuosi, kad atskleistumėte daugybę tiesų ir įžvalgų apie pasaulio tvarką ir apie laimingo gyvenimo dėsnius. Beje, atsakymai, kurių ieškote, jau glūdi jūsų sielos gilmėse. Niekur daugiau jų nereikia ieškoti. Taip, mano žodžiai gali padėti daug ką suvokti ir paskatinti prisiminti tai, ką visą laiką širdies gilumoje žinojote. Tačiau nė kiek neabejokite, kad išminties, galios ir meilės lobis snaudžia jumyse laukdamas, kol jį pažadins drąsiausia jūsų esybės dalis. Argi tai nėra neįtikėtina įkvepiantis dalykas? *Jūs jau esate visa tai, kuo visuomet norėjote tapti.* Jums tiesiog reikia dirbti vidinį saviugdos darbą, kad būtų pašalinti sluoksniai, dengiantys ir neigiantys jūsų tikrąją prigimtį.

Tikiu, kad žmogaus gyvenimo tikslas yra nueiti Didįjį Nubudimo kelią ir šitaip grįžti atgal – pas tą patį asmenį, kuriuo jis kažkada buvo (ir į tą pačią vietą, kurią jis kitados pažinojo). Taip pat visa širdimi tikiu, jog naujagimis reiškia tobulumą. Jis simbolizuoja tokią dvasios būseną, kurią mums kiekvienam privalo susigrąžinti. Gimimo akimirka žmogus yra visiškai bebaimis, tikras meilės grynuolis, nekaltas, be galo išmintingas, kupinas neribotų galimybių ir nuostabiai susiliejęs su nematoma galia, sukūrusia šią visatą. Kūdikystėje visi esame persunkti nuostabos ir visiškai atsivėrę gyvenimui. Tuo metu mes būname kone nušvitę. Būti nušvitusiam, vadinasi, būti tik šviesa. O tas, kas yra vien šviesa, neturi nei šešėlio, nei tamsiųjų esybės dalių, nei baimių, nei pykčio, nei apmaudo, nei kitokių ydų.

Šiandien dauguma mūsų šioje planetoje praradome ryšį su tikrąja savo esybe, ta pirmaprade būseną, kai nebijome žengti galimybių link ir kilti iki žvaigždžių. *Mes nežinome, kas esame.* Virtome savanaudiškai, baugščiai ir užgauliai besielgiančiais pikčiurnomis. Toks elgesys lemtas ne mūsų tikrosios prigimties, o skausmingų išgyvenimų, su kuriais susidūrėme tada, kai baigėsi įgimta nekaltumo būseną ir turėjome leistis į kasdienybės kelionę. Tik kenčiantys žmonės gali versti kentėti kitus. Tik nuskriaustieji gali skriausti kitus. Tik užvertos širdys gali skatinti poelgius, kuriuose nėra meilės.

Tikiu – gyvename, kad *prisimintume* tiesą apie savo tikrąją esmę, apie prigimtinę didybę. Ir šiame žygyje sulaukiame tobulo gyvenimo paramos. Jis siunčia žmones, įvykius ir išbandymus, kurie mus skatina rodyti kuo daugiau nuostabumo ir realizuoti kuo daugiau savo galimybių. Įsiimti širdin gyvenimo pamokas dažnai būna nelengva. Bet kančia visados yra tikrojo dvasinio augimo paskata. Daug skausmo regėję žmonės paprastai tampa didingomis asmenybėmis. Tie, kuriuos gyvenimas skaudžiai daužė, dažniausiai sugeba jausti kitų būtybių skausmą savo širdimi. Tie, kuriems teko

kęsti nelaimės, pasidarė nuolankūs lemties akivaizdoje, todėl yra atviresni, jautresni ir tikresni. Niekam nepatinka kančia, kai ši mus aplanko, tačiau ji talkina išties stebuklingai: suardo kiautą, dengiantį mūsų širdis, ir išvaduoja iš melo apie būties tikslus ir pasaulio tvarką. Tada mes galime priimti ir kaupti viską, kas gera, kilnu ir teisinga. Bėdos mus gali permainingai, jei tik leisime joms tai daryti. Josephas Campbellas, žymusis amerikiečių mitų ir religijų tyrinėtojas, rašė: „Kur suklypau, ten slypi tavasis lobis.“

Ši knyga apie tai, kaip jums susigrąžinti didingiausią gyvenimą. Jos puslapiuose aš stengiausi išlieti savo širdį ir pasidalyti viskuo, ką žinau apie lyderystę, savęs pažinimą ir autentiškumą grįstą gyvenseną. Esu paprastas žmogus. Kasdien kovoju su savo trūkumais, baimėmis ir tais elgsenos įpročiais, kuriuos išsiugdžiau anksčiau (juos vadinu savo „senoviniais modeliais“). Stengiuosi mokytis. Nuolat raginu save kilti vis į naujas gyvenimo aukštumas. Netiesa, kad žmonės, rašantys tokias knygas kaip ši, yra nušvitusios būtybės, dienas leidžiančios palaimoje ar pasinėrusios į transcendencijos būseną ir skelbiančios tiesas nuo kalno viršūnės. Mums visiems būdingos ir geros, ir blogos savybės. Mes visi turime ydų, kurių reikia atsikratyti, ir žaizdų, maldaujančių jas kuo greičiau užgydyti. Mūsų visų sielos sueižėjusios nuo bandymų savyje suderinti tai, kas dvasinga, ir tai, kas tiesiog žmogiška. Ir ši netobulumo būseną mus iš tikrųjų daro žmogiškus. Be to, kuo labiau gilinuosi į save, tuo aiškiau suprantu, kiek mažai žinau. Apie tai kalbėjau knygoje „Šventasis, banglentininkas ir vadovas“. Sakiau: „Vieno kalno viršūnė man tėra kito kalno papėdė...“ Taigi ką mes pamatysime pasiekę viršūnę, į kurią dabar kopiname? Kitas viršūnės... Būtent toks yra gyvenimas mokykloje, vadinamoje Žeme: niekada nesibaigiantis augimas ir mokymasis. Mūsų tikrasis tikslas – prisiminti ir susigrąžinti prarastą didybę. Nors toli gražu nesu nepriekaištingas, vis dėlto drįstu teigti, jog per trumpą laiką daug pasiekiau šalindamas tas užtvaras, kurios mane darė menką

ir neleido augti (tai pasieksite ir jūs, jei tik įvaldysite procesą, išdėstytą šioje knygoje). Vos prieš kelerius metus aš buvau teismo bylų advokatas, besivaikantis sėkmės, pinigų, pripažinimo ir materialių dalykų. Gyvenau iš išorės vidun, užuot gyvenęs iš vidaus į išorę (nenuostabu, kad gyvenimas man nesisekė). Iškenčiau labai skausmingas skyrybas ir dabar vienas auginu savo dvi nuostabias atžalas. Susidūriau su didelėmis nesėkmėmis ir daugybe asmeninių išbandymų, kurie kartais atrodė nepakeliami. *Bet mūsų dvasinį augimą labiausiai skatina patys didžiausi iššūkiai.* Suvokiau štai ką: tie išgyvenimai buvo atsiųsti tam, kad padėtų man keisti elgseną ir paskatintų vaduotis iš silpnumo. Tiesą sakant, didžiausi gyvenimo skauduliai kartu esti ir nuostabiausios galimybės dvasiškai augti, siekti teigiamų pokyčių ir susigrąžinti autentišką galią, kurią praradome toldami nuo kūdikystės tobulumo ir žengdami į sumaištingą pasaulį. Branginkime tuos skaudulius kaip dovanas, nes tokie jie iš tikrųjų ir yra.

Niekada nesikračiau atsakomybės už visa, kas vyksta mano gyvenime, ir kartu siekiau atskleisti pačius geriausius savo bruožus – tokia, kaip suprantu, yra mūsų pareiga. Tikiu, kad daug mūsų gyvenimo potyrių būna nulemti iš anksto. Taip pat tikiu, kad mes, žmonės, turime *labai* daug galimybių kurti nuostabią būtį. Lemtis bei mūsų pasirinkimai darbuojasi kartu ir formuoja gyvenimo pavidalus. Ir galiausiai mūsų pačių sąmoningi sprendimai lemia, kaip susiklosto mūsų likimas. Pamišti tai, vadinasi, vaidinti auką. Šios tiesos nepaisymas tolygus neigimui galios, kuri mums visiems buvo duota tam, kad sukurtume viską, ką norime.

Šioje knygoje aprašytas kelias – septynios nubudimo pakopos – rodo amžiną lyderio, ar herojaus, kelionę. Didžiosios tiesos čia taip pat atskleidžiamos vienuolio, pardavusio „Ferrari“ (Džuliano Mantlio), lūpomis. Vis dėlto reikia priminti, kad įvairias septynių pakopų asmeninės evoliucijos formas galima aptikti aprašytas senovinėje Rytų ir Vakarų filosofinėje bei dvasinėje literatūroje. Jūs visi

esate savo gyvenimo herojai. Jei nuspręsite žaisti pačią svarbiausią žaidimą (o aš žinau, kad žaisite), tas procesas bus kelias, kurį taip pat privalėsite nueiti. Ši kelionė *garantuoja* jums sėkmę.

Geriausias būdas mokytis – mokyti kitus. Jei iš tikrųjų norite perprasti šias tiesas ir padaryti jas savo gyvenimo dalimi, *būtina* per dvidešimt keturias valandas perskaičius knygą jas kam nors perteikti. Šitaip bus pasiekti du tikslai: pirma, tai jums leis minėtas tiesas įsisąmoninti; antra, padės žmonėms, esantiems šalia jūsų, prisiminti, kas *jie* iš tikrųjų yra. Kai skaitysite šią knygą, kvieskite mylimus žmones kalbėtis apie tai, ką sužinojote. Dalykitės savo išvalgomis. Garsiai kalbėkite apie permainas, kurias ryžotės įgyvendinti siekdami savo didingiausio gyvenimo. Tokie veiksmai stiprins jūsų tikėjimą ir skatins *teigiamus* rezultatus.

Dėkoju, kad išsirinkote būtent šią knygą. Tikiuosi, joje rasite viską, ką viliatės rasti (ir daug daugiau). Dėkoju, jog skirsite dalį savo brangaus laiko mano darbui. Gerbiu jus, kad ryžotės pasukti asmeninių permainų keliu. Skaitydami šią ir kitas serijos „Vienuo-
lis, kuris pardavė *Ferrari*“ knygas, jūs prisidėsite prie daugybės viso pasaulio moterų ir vyrų, tapusių mūsų internetinės bendruomenės dalimi. Mūsų susitikimo vietoje, tinklalapyje *robinsharma.com*, vyksta neįtikėtini pokalbiai. Ten jūs rasite tikrą paramos ir patarimų lobyną, padėsiantį jums žengti sėkmės link.

Mes visi esame nematomai susiję. Kai gydote savo sielos žaizdas, gydote visą pasaulį. Kai leidžiate savo puikumui spin-dėti, nebyliai kviečiate taip pat elgtis ir esančiuosius šalia jūsų. Kai darote didingus ir gražius dalykus, tai drauge rodote pavyzdį kitiems, kaip žaisti svarbiausią gyvenimo žaidimą. Vienas mano mokinys mėgsta kartoti: „Tai taip nuostabu...“ Visa širdimi laimi-nu jus šioje kelionėje, kuri vadinasi gyvenimas.

PIRMAS SKYRIUS

Dvasinė katastrofa

Gyvenimas neklauso jūsų logikos – jis nenumaldomai rutuliojasi sava vaga. Tai jūs turite klausyti gyvenimo, nes jam jūsų logika nerūpi.

– Osho

Į kaukolę smelkėsi metalo šaltis. Kaip iki šito galėjau nusiristi? Sėdėjau viename nutriušusiam motelyje, įrėmęs sau į smilkinį pistoletą ir pasirengęs nuspausti gaiduką. Kakta sruveno prakaitas, širdis daužėsi kaip pašėlus, o rankos nesuvaldomai drebėjo. Niekas nežinojo, kur esu. Ir niekam, matyt, aš daugiau nerūpėjau. Neturėjau dėl ko gyventi. Rengiausi mirti.

Jau aiškiai mačiau savo nekrologo antraštę: „Daras Sanderse-nas, tarptautinio viešbučių verslo magnatas, išsiskyręs, trijų vaikų tėvas, mirė turėdamas 44-erius metus – nuo savo rankos.“

Bet tada, kai užsimerkiau ir pradėjau garsiai kalbėti paskutinę maldą, įvyko kai kas netikėta, ne – stebuklinga! Man ėmė svaigti galva, aš susmukau ant grindų, ginklas iškrito iš rankos. Kurį laiką šitaip tysojau nejudėdamas, o paskui mano kūnas pamažu prisipildė akinamos šviesos. Jei ketinate numoti ranka į mano pasakojimą, tai žinokite, kad aš visuomet buvau labai blaiviai ir racionaliai mąstantis žmogus. Nieko panašaus nebuvau išgyvenęs. Kaskart kikendavau klausydamasis mistinių istorijų, o tuos, kurie jomis tikėjo, laikiau kuoktelėjusiais ar net nepakaltinamais keistuoliais. Niekada nebendravau ir nebendrauju su angelais, savo gyvenimo nederinu su žvaigždėmis. Vis dėlto negaliu nepaisyti ar neigti to, kas man prieš dvylika metų atsitiko tame motelio kambaryje. Ar tai

buvo dieviškumo išgyvenimas? Dvasinis pabudimas? O gal tiesiog fiziologinis atsakas į neįtikėtinai didelį stresą? Nežinau – kuo nuoširdžiausiai jums sakau. Užtat tikrai žinau, kad tai, kas ten nutiko, paskatino virtinę įvykių, kurie visiškai pakeitė mano gyvenimą.

Toji šviesa darėsi vis ryškesnė. Netrukus visas mano kūnas ėmė kratytis, tarsi būčiau išgyvenęs stiprų priepuolį. Nuo manęs žliaugte žliaugė prakaitas, o rankos, kojos ir liemuo purtėsi ant šaltų ir purvinių grindų. Rodėsi, tai truko visą amžinybę. Paskui lyg iš niekur atklydo žodžiai ir perskrodė iki giliausios mano esybės dalies: „*Tavo gyvenimas – brangenybė, o pats esi kur kas daugiau, negu kad apie save manai.*“

Tai viską permainė. Vos tie žodžiai blykstelėjo sąmonėje, lioviausi purtytis. Tiesiog gulėjau permirkęs prakaitu ir spoksojau į lubas. Iki tol niekada neteko patirti tokios vidinės ramybės. Aš be galo aiškiai jaučiau kūną, buvau visiškai susiliejęs su savo širdimi. *Gyvenimas – brangenybė, o pats esi kur kas daugiau, negu kad apie save manai.*

Po kiek laiko iš lėto atsistojau ir susikroviau mantą. Kažkas mano esybės gelmėse buvo pasikeitę, nors kas, paaiškinti negalėjau – aš tai *jaučiau*. Man jau nekietėjo prieš save kelti rankos. Galbūt balsas, ištaręs anuos žodžius, buvo teisus, ir aš savyje tikrai turėjau kur kas daugiau, nei tuo metu gebėjau suprasti.

Kai išgyvename niūrias dienas, paprastai manome, jog pasaulis yra toks, kokį jį matome – ir tiek. Tokia prielaida klaidinga. Iš tiesų mūsų požiūris tokiais atvejais remiasi nevilties persunkta atskaitos sistema. Mes žvelgiame į pasaulį liūdesio akimis. O kai pradedame jaustis geriau, mūsų pasaulis taip pat ima atrodyti gražesnis. Kai susigrąžiname džiaugsmą, tą būseną patvirtina ir išorinio pasaulio vaizdas. Taip, pasaulis yra veidrodis. *Iš gyvenimo mes gauname ne tai, ko norime, bet tai, kas esame.* Taip pat supratau, kad mūsų gyvenimui būdingas sezoniškumas ir kad skausmingi laikotarpiai nėra amžini. *Tikėkite, kad jūsų liūdesio*

žiemą nugalės džiaugsmo vasara, kaip kad žėrintys ryto spinduliai visuomet pakeičia juodžiausios nakties tamsą.

Daugiau nebuvau nevilties kupinas ir savęs gailintis sužeistas. Tą dieną į mano esybę grįžo jėga. Ir nors mano gyvenime, atvirai kalbant, tebevyravo suirutė, pradėjau suvokti turįs galios jį pataisyti. Dėl kažkokios priežasties aš *tikėjau*, kad pagalba jau netoli ir artėja laimingesnės dienos. Tik dar nežinojau, kokia nuostabi bus toji pagalba, koks gražus taps mano gyvenimas. Tačiau pirmučiausia jūs, ko gera, norėtumėte išgirsti, kokios aplinkybės mano sielą įstūmė į tokią prarają, kad aš netgi ketinau savo noru pasitraukti iš šio pasaulio.

Vos keleri metai prieš šiuos įvykius gyvenau tokį gyvenimą, apie kokį svajoja daugelis. Turėjau mielą, išmintingą ir mylinčią žmoną, tris sveikus ir laimingus vaikus, tikrus pirmūnus visose gyvenimo srityse. Buvau prašmatnių viešbučių tinklo savininkas, uždirbdavau krūvas pinigų. Daugumą mano klientų sudarė beprotiškai turtingos kino žvaigždės ir kitos įžymybės. Aš keliaudavau į egzotiškus kraštus, kaupiau brangiausius daiktus ir tapau gana garsus – bent jau viešbučių verslo pasaulėlyje.

Bet vieną dieną tas pasaulėlis subyrėjo. Aš grįžau namo po dalykinės vakarienės su žmogumi, prekiaujančiu žemės sklypais. Kad man būtų patogiau, Reišelė, mano žmona, paprastai palikdavo įjungtus kelis šviestuvus, tačiau tą vakarą namas skendėjo visiškoje tamsoje. Tai atrodė keista, nes buvo tik dešimta valanda. Kurgi Reišelė? Kur vaikai?

Įėjau vidun ir įjungiau šviesą hole, virtuvėje. Mane pasitiko vien spengianti tylą. Ant virtuvės stalo gulėjo žinutė, parašyta tokiu pažįstamu Reišelės braižu: *„Darai, išsivežiau vaikus pas savo motiną. Aš tavęs daugiau nemyliu. Mano advokatas paskambins tau ryte.“*

Niekas negali vyro parengti tokiai žinia kaip ši. Niekas! Nors aš vis apsimesdavau, kad mūsų santuoka stipri, žinojau, kad tolstame

vienas nuo antro. Visas tas laikas, praleistas ne namie, keliaujant ir tvarkant verslo reikalus, buvo pavogtas iš mudviejų santuokos ir šeimos. Meilė, kurią kitados jautėme, išblėso. Aš vaidinau gerą tėvą ir iš šono toks galbūt netgi atrodžiau, tačiau šviesiosios mano vaikų sielos žinojo tiesą. Net kai sėdėdavau visai šalia jų, manęs ten iš tikrųjų nebūdavo. Aš nuolat galvodavau tik apie verslą ir likdavau kurčias kitoms emocijoms. Manau, tais laikais buvau tikras egoistas. Tikėjau, jog pasaulis sukasi apie mane. Jokio kito žmogaus norai, jokio kito žmogaus jausmai man tikrai nereiškė kiek manieji. Aš norėjau būti turtingas. Norėjau būti pripažintas. Norėjau būti nugaletojas. Ir nepastebimai praradau visa, kas buvo svarbiausia.

Žmonos raštelis ir vėliau įvykęs skyrybų procesas man išplėšė širdį. Buvau priverstas palikti nuosavą namą ir išsikraustyti gyventi į vieną iš savo viešbučių. Su vaikais galėjau matytis tik kartą per savaitę. Pradėjau smarkiai gerti, priaugau neįtikėtinai daug svorio. Visuomet turėjau vyriškai gražią figūrą ir buvau geros fizinės formos, o dabar iš to nieko neliko. Kasryt pabUSDavau plyštančia galva, ir skausmą numalšindavo tik alkoholis. Laimė, nepraradau verslo. Buvau ganėtinai sumanus, tad turėjau subūręs aukščiausio lygio darbuotojų komandą, kuri, kol aš laižiausi žaizdas, iš lojalumo man toliau sėkmingai tvarkė kompanijos reikalus. Žinoma, aš dalyvaudavau viename kitame susirinkime, sudarydavau vieną kitą sandorį. Vis dėlto dažniausiai likdavau namie ir tūnodamas tamsiame kambaryje klausydavausi Billo Holiday'aus dainų arba valandų valandas „kalbėdavausi“ su brangaus viskio buteliu. Galiausiai kančia mane nubloškė į tą apleisto motelio kambarį, apie kurį ką tik pasakojau. Tačiau turite žinoti, jog ta pati kančia mane ir išgelbėjo.

Supratau, kad kančia ir skausmas yra itin veiksmingos dvasinio augimo paskatos. Niekas daugiau šitaip nespirtina asmeninės evoliucijos ir permainų. Joks kitas dalykas nesuteikia tokios puikios galimybės atgauti savo autentišką galią. Sakoma, kad kančia ir skausmas yra negerai. Manychiau, šis klaidingas įsitikinimas grin-

džiamas paprasčiausia baime. Supraskite štai ką: kenčiame tada, kai atsitinka tai, ko mes nepageidaujame. Kenčiame, jei gyvenimas mums pateikia staigmeną. Nauja situacija, kurią, tarkime, lemia liga, mylimo žmogaus mirtis ar finansinė nesėkmė, reiškia, kad mes privalome keistis ir atsisakyti senosios padėties, įprasto pagrindo po kojomis. Ateina laikas netekti to, ko laukėme ir tikėjomės. O netektys gąsdina. Mes bijome palikti saugų uostą, kuriame viskas artima ir pažįstama. Nenorime keliauti į būties nežinomybę. Mums nemaloni net mintis apie tai. Tokios yra baimės šaknys.

Tačiau bijoti nėra ko. Visata yra kur kas draugiškesnė vieta, nei mums atrodo. Laivas, kuris niekada nepakelia inkaro, nenuskęs, bet laivai ne tam statomi. Nenukentės ir žmogus, nedrįstantis žengti į nepažįstamas gyvenimo sritis, tačiau ne tam žmonės sukurti. Mums, keliautojams per gyvenimą, lemta mokytis, ieškoti naujų kelių. Išmintingi žmonės šią tiesą yra pažinę, todėl permainas ir kančią laiko rūpestingu gydytoju, ateinančiu gydyti ligotos mūsų esybės. Kentėdami tampame tauresni. Kentėjimas skatina ir padeda suvokti, kas mes iš tikrųjų esame. Skausmas mus perskelia ir atveria, priverčia atsisakyti visko, ką pažinojome ir į ką buvome įsikibę. Šitai atsitinka į mokyklą pirmą kartą atėjusiam mokinui, bijančiam paleisti motinos ranką ir žengti į naujų draugų pilną klasę, kur jis sužinos tiek daug nuostabių dalykų. Nežinomybė yra to, kas nauja, buveinė, o „nauja“ – tai vienintelė vieta pasaulyje, kurioje jūs rasite *galimybę*. Kiekvienam žmogui gyvenime skirta keliauti savo galimybių link. Mums lemta būti didingiems. Tad ar galima sakyti, kad kančia – blogis, jei ji vienintelė padeda mokytis? Taip, kai susiduriame su nelemtais išgyvenimais, labai skauda. Tai natūralu. Tačiau skausmo banga anksčiau ar vėliau nulsūgs, ir tada išnirsite jūs – tauresni, stipresni, išmintingesni.

„*Nebijok nežinomybės, nes joje slypi tavo didybė*“, – kalbėjo mano mokytojas, apie kurį jūs netrukus tiek daug sužinosite. Dauguma žmonių geriausius gyvenimo metus praleidžia ten, kur

viskas pažįstama. Jie stokoja drąsos keliauti į svetimas teritorijas, bijo pasitraukti iš minios. Jie stengiasi pritaipyti, nedrįsta išsiskirti. Rengiasi kaip visi, mąsto kaip visi, elgiasi kaip visi – net jei tai jiems ir atrodo negerai. Jie nenori girdėti širdies šauksmo ir bandyti naujų dalykų, atsisako palikti saugų prieglobstį. Žodžiu, visi daro tai, ką daro visi. Dėl to jų kažkada spindėjusi siela pradeda blaustis. Arktikos tyrinėtojas Alvahas Simonas yra pasakęs: „Mirtis tėra vienas iš daugybės būdų prarasti gyvenimą.“

Gyvenimas saugioje užuovėjoje yra ne kas kita kaip pasirinkimas likti savo baimių kalėjime. Jums gali atrodyti, jog esate laisvi lindėdami dėžėje, bet toks įsitikinimas, patikėkite manimi, tėra iliuzija, kitaip tariant, melavimas sau. Ištrūkus iš tokios dėžės ir nutarus ieškoti naujų horizontų, nustojus sekti paskui minią, žinoma, apninka įvairiausias baimės – juk esame žmonės. Reikia drąsos net ir bijant žengti į priekį. *Drąsa yra ne baimės neturėjimas, o pasiryžimas jos nepaisyti ir peržengti ribas.* Tūnodami saugiamo prieglobstyje ir būdami prisirišę prie pažįstamos aplinkos, jūs esate gyvi numirėliai. Kai iškeliaujate į nežinomą ir ryžtatės tyrinėti nepažįstamas gyvenimo erdves, vėl pradodate gyventi, jūsų širdis vėl ima degti. Grįžta gyvenimo kelionės nuotykis ir jaudulys. *Įsидėmėkite: anapus baimių jūs atrasite sėkmę.*

Jeį, tarkime, visą gyvenimą praleistumėte kalėjime, tai tą dieną, kai iš jo išeitumėte, jus užplūstų daugybė baimių. Nors kalėjime neturėjote laisvės, vis dėlto gyvenote pažįstamoje aplinkoje, turėjote griežtą: tiksliai žinojote, kada būtina keltis, kada leidžiama mankštintis, kada ir ką valgyti. Ir štai dabar, kai esate laisvi, jums baugu. Nežinote nei ką daryti, nei kur eiti. Nėra jokio apibrėžtumo, vien netikrumas. Jums labiau knieti grįžti į pažįstamą kalėjimo aplinką, nei akis į akį susidurti su nežiniaį būdingu, kaip jums atrodo, nesaugumu ir nejaukumu. Mieliau rinktumėtės būti kalinyš, o ne mėgautis laisve. Šis pavyzdys keistokas, tačiau tokias nuostatas dauguma iš mūsų puoselėjame visą gyvenimą.

Visa tai sužinojau iš mokytojo, apie kurį jau čia trumpai užsiminiau. Šis žmogus, drįstu tvirtinti, man padarė pačią didžiausią įtaką. Jo išmintis ir įžymusis septynių pakopų procesas, su kuriuo jis mane supažindino vos prieš dvylika mėnesių, mano gyvenimą pakeitė iš esmės. Dar niekada nebuvo toks laimingas. Dar niekada nesijaučiau toks gyvas. Dar niekada neturėjau tiek daug savigarbos. Atradau gyvenimo meilę. Mano sveikata puiki, o verslas klesti. Niekad neįsivaizdavau, kad gyvenimas gali būti toks gražus. Visa tai galite turėti ir jūs. Dovanos, kurias gavau aš, yra skirtos ir jums. Žinoma, reikės ryžtis naujiems pasirinkimams ir šiek tiek rizikuoti. Reikės susiremti su baimėmis, lemiančiomis jūsų menkumą ir mažumą, net jei šito dabar ir nesuvokiate. Visa tai turi vieną tikslą – kad pabustų jūsų tikroji esybė.

Mokytojas, apie kurį kalbu – išmintingiausia, įtaigiausia ir kilniausia iš visų mano pažįstamų asmenybių. Jis ekscentriškas, nepakartojamai originalus, o jo pažiūros, švelniai tariant, neortodoksinės. Drįstu sakyti, kad retsykais jis būna netgi šiek tiek laukinis. Tokio žmogaus jums nėra tekę ir niekada neteks sutikti. Jis neįtikėtinais talentingai sugeba perteikti savo žinias – jo žodžiai kalba tiesiai jūsų sielai ir skatina ryžtis permainingoms, atveriančioms tikrąjį gyvenimo grožį. Jo pamokos jums bus labai naudingos, kai sieksite pažinti savo lemtį ir gyventi nuostabų gyvenimą, o toks gyvenimas yra jūsų prigimtinė teisė.

Tikiu, kad gyvenime atsitiktinumų nebūna. Savo mokytoją sutikau rytojaus dieną po apsireiškimo motelio kambaryje. Kai nuėjau į darbą susitikti su savo komanda, į mano kabinetą užsuko kompanijos personalo vadovas Evanas Jansenas ir parodė du bilietus į motyvacijos seminarą, turintį vykti tą patį vakarą. Evanas tokius renginius mėgo ir buvo karštas saviugdų judėjimo aistringas. Priešingai nei jis, aš tokius dalykus vertinau skeptiškai. Pasakysiu atvirai: motyvacijos paskaitininkai manęs visiškai nežavėjo. Man jie visuomet panėšėjo į cukraus vatą – kelias akimirkas būna saldu, tačiau greitai pastebi, jog iš to tau nieko neliko.